

ایران درودی (متولد ۱۳۱۵ش)

ایران درودی، نقاش، کارگردان، منتقد هنری و هنری‌نویس ایرانی، در ابتدا چشم‌اندازهای شهری را با گرایشی نیمه‌انتزاعی نقاشی می‌کرد که در ادامه آن به «آر آنفورمِل» (Art Informel) گرایید. از اواخر دهه ۱۳۴۰ «در پی یافتن ریشه‌های فرهنگی» خویش به‌نوعی تصویرپردازی ذهنی روی آورد: تصاویری رویاگونه از سرزمین‌های یخ‌زده، شهرهای روبه‌نابودی، با چشم‌اندازهای کویری و با حضور مکرر نقش‌مایه‌های تمثیلی چون گل، ریشه، سنگ، مروارید، بلور و افق نورانی. آنتونیو رودریگز، نقاش و منتقد بزرگ مکزیکی، درباره او می‌نویسد: «بعضی سبک او را در حد فاصل بین سوررئالیسم و سمبولیسم توصیف می‌کنند و برخی دیگر هر دو اطلاق را صحیح می‌دانند. حقیقت اما این است که درودی از طبقه‌بندی‌شدن در چارچوب‌ها و سبک‌ها گریزان است؛ چراکه ضمن ترسیم جهان تصاویر ذهنی و رویاهای بلندپرواز خود در میان گل‌های روییده در دورنماهای غریب نورانی، مفاهیمی برخاسته از فرهنگ خود را بیان می‌دارد که درک آنها در هیچ قالبی نمی‌گنجد؛ از این رو من او را یک هنرمند "آزاد" می‌خوانم که تصاویری از کمال و اعتلا می‌آفریند؛ در عین حال که رها از هر قیدی به سوی نقطه‌ای که هدف قرار داده یا آفریده است، راه می‌پوید. جهانی اعجاب‌انگیز و جادویی که در آن شادی و غم، تهور و تواضع، خون و گل، به یکدیگر جوش می‌خورند و واقعیت و رؤیا در هم می‌آمیزند».

منبع

پاکباز، رویین، (۱۳۹۵)، *دایرة‌المعارف هنر*، ج ۱، تهران: فرهنگ معاصر، صص ۶۳۰-۶۳۱.

مظفری‌ساوجی، مهدی، (۱۳۸۸)، *قصه انسان و پایداری‌اش (شناخت‌نامه ایران درودی)*، تهران: سخن، صص ۲۲۵-۲۲۶.